

ΜΗΝΥΜΑ & ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΤΟΥ ΕΨΗΦΙΣΜΕΝΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΠΕΛΛΗΣ κ. ΦΙΛΟΥΜΕΝΟΥ.

Α΄. ΜΗΝΥΜΑ.

Τό ἑσπέρας τοῦ Σαββάτου τῆς Τυρινῆς, 3^{ης}/16^{ης} Μαρτίου 2013, μετά τόν Ἑσπερινόν, εἰς τόν Πατριαρχικόν καί Μοναστηριακόν Ναόν τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης, ἔλαβε χώραν κατά τήν τυπικήν διάταξιν τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων τό Μήνυμα τῆς εἰς Ἀρχιεπίσκοπον Πέλλης χειροτονίας τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Φιλουμένου. Μετά τās ὑπογραφάς τῶν Συνοδικῶν μελῶν εἰς τό Ὑπόμνημα καί τήν ἀναγγελίαν ὑπό τοῦ Γραμματέως τῆς Ἀγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Ὑπομνήματος τῆς ἐκλογῆς, προσῆλθε, τῇ συνοδείᾳ δύο νυμφαγωγῶν, ὁ θεοφιλέστατος ἐψηφισμένος Ἀρχιεπίσκοπος Πέλλης κ. Φιλούμενος.

Οὗτος ἔβαλε «Εὐλογητός» καί ἐθυμίασε καί ἀνέπεμψε δέησιν καί ἐποίησεν ἀπόλυσιν. Πρό τοῦ «Δι'εὐχῶν» ἀνεκοινώθη αὐτῷ τό Μέγα Μήνυμα τῆς ἐκλογῆς, ὅπερ οὗτος ἀπεδέχθη. Τούτου γενομένου, ἠκολούθησεν ἡ ἐν πομπῇ ἄνοδος εἰς τὰ Πατριαρχεῖα.

Ἐνταῦθα ὁ ἐψηφισμένος προσεφώνησε τήν Α.Θ.Μ. τόν Πατέρα ἡμῶν καί Πατριάρχην Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλον διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως αὐτοῦ:

«Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

Σεβασμιώτατοι ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, Τίμια Μέλη τῆς Ἀγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου,

Ἐκλαμπρότατε κύριε Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος,

Ἐκλαμπρότατε κύριε Πρόξενε τῆς Κύπρου,

Σεβαστοί Πατέρες,

Ἀγαπητοί μου Χριστιανοί,

Εὐχαριστῶ τόν Τριαδικόν Θεόν, ὁ ὁποῖος μοῦ ἔδωσε μεγάλην εὐλογίαν νά ζήσω αὐτήν τήν μοναδικήν στιγμήν εἰς τόν Μοναστηριακόν Ναόν τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης, ὅπου ἐτελέσθη κατόπιν προτροπῆς τῆς ὑμετέρας Μακαριότητος τό Μέγα Μήνυμα τῆς χειροτονίας μου αὐριον εἰς Ἐπίσκοπον τῆς πάλαι ποτέ διαλαμψάσης Ἀρχιεπισκοπῆς Πέλλης.

Τό Πνεῦμα τό Ἅγιον καθωδήγησε τήν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν διά μέσου τῶν αἰώνων ἀπό τήν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς καί μέχρι σήμερα καί συμφώνως μέ τὰ ἀδιάψευστα λόγια τοῦ Θείου Δομήτορος αὐτῆς θά τήν καθοδηγῇ ἕως τῆς συντελείας τῶν αἰώνων. Τό Ἅγιον Πνεῦμα πάντα ἐνεργεῖ εἰς τήν Ἐκκλησίαν καί τήν ἐνισχύει μέ τήν ἀδιάκοπον διαδοχήν τῶν Ἐπισκόπων.

Εἶναι ἀδιάψευστος μαρτυρία ὅτι ὁ Θεός μένει μαζί μας καί δέν ἀφήνει τήν Ἐκκλησίαν παρά τήν ἀνθρωπίνην ἀδυναμίαν τῶν μελῶν της. Προγεύομαι λοιπόν τήν χαράν τῆς καθόδου τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἡ ὁποία εἶναι καί χαρά τῆς Ἀγιοταφίτικῆς μας Ἀδελφότητος καί τοῦ ποιμνίου μας καί συγκλονίζομαι, διότι

έτοιμάζομαι νά δεχθῶ αὐτήν τήν χάριν, ὅταν θά ἐναποθέσητε αὖριον τὰς χεῖράς Σας μετά τῶν ἁγίων Ἀρχιερέων εἰς τήν κεφαλήν μου διά τήν χειροτονίαν μου.

Μέ αὐτάς τὰς ταπεινάς σκέψεις ἐπιθυμῶ, ὅπως ἐκφράσω ἰδιαιτέρως πρός τήν Ὑμετέραν Μακαριότητα, τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἀρχιερεῖς καί τά τίμια μέλη τῆς Ἀγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου, τὰς θερμάς καί εἰλικρινεῖς μου εὐχαριστίας διά τήν ἐμπιστοσύνην, τήν ὁποίαν ἐδείξατε πρός τήν ταπεινότητά μου, διά τῆς ἐκλογῆς μου εἰς Ἀρχιεπίσκοπον Πέλλης.

Εὐχαριστῶ ἐπίσης πάντα τά μέλη τῆς Ἀδελφότητός μας καί τόν πιστόν λαόν τοῦ Θεοῦ.

Ὑψώνων τό ποτήριον εὐχομαι εἰς τήν Ὑμετέραν προσκυνητήν μου Μακαριότητα μακράν καί εὐκλεᾶ Πατριαρχίαν πρός δόξαν Θεοῦ, αἴγλην τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καί ἐπ' ἀγαθῶ τοῦ ποιμνίου καί τῆς Ἀδελφότητος.

Εἰς ὑγιεῖαν πάντων ὑμῶν».

ὁ δέ Μακαριώτατος προσεφώνησε τόν ἐψηφισμένον διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

«Θεοφιλέστατε ἐψηφισμένε Ἀρχιεπίσκοπε Πέλλης

κ. Φιλούμενε,

Εἰς τήν χαράν, τήν εὐφροσύνην καί ἀγαλλίασιν, τήν ὡς ἐκ τῶν προαγωγῶν διαχεομένην κατά τὰς ἡμέρας αὐτάς εἰς τήν Ἐκκλησίαν τῶν Ἱεροσολύμων καί τήν Γεραράν Ἡμῶν Ἀδελφότητα, μετέχει σήμερον ἡ ὑμετέρα Θεοφιλία.

Ἡ περί Ἡμᾶς Ἀγία καί Ἱερά Σύνοδος ἐν προσφάτῳ Συνεδρίᾳ αὐτῆς, ἀποβλέπουσα εἰς τήν στερέωσιν τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας καί τήν ἐνεργικωτέραν καί ζωτικωτέραν ποιμαντικήν ἀποστολήν αὐτῆς, ἐξέλεξε εἰς τό ἀρχιερατικόν ἀξίωμα τήν ὑμετέραν Θεοφιλίαν καί ἀνέθεσεν αὐτῇ τήν ποιμαντικήν Ἀρχιερατικήν Ἐπιτροπεῖαν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς δικαιοδοσίας τοῦ Πατριαρχείου εἰς τὴν Βόρειον Ἰορδανίαν.

Διά τήν ἐκλογήν ταύτην ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν τό ἥθος τῆς ὑμετέρας Θεοφιλίας, ἡ θεολογικὴ παιδεία αὐτῆς, ἡ προετοιμασία αὐτῆς εἰς τό ἀγιώνυμον Ὄρος καί ἡ ἐν ὑπακοῇ καί ἀφοσιώσει διακονία αὐτῆς, εἰς ὅσα διακονήματα ἀνετέθησαν αὐτῇ ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου.

Ἐν τῷ πνεύματι τῆς διπλῆς χαρᾶς τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων καί τῆς προσωπικῆς Ὑμῶν τοιαύτης, καλεῖσθε, ὅπως λάβητε αὖριον τό Ἀρχιερατικόν ἀξίωμα καί ἐνεργοποιήσητε αὐτό Θεοφιλῶς πρός σωτηρίαν ψυχῶν καί δόξαν τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ ἡμῶν».

Μετά ταῦτα ὁ ἐψηφισμένος ἠσπάσθη τήν χεῖρα τοῦ Μακαριωτάτου καί τῶν Ἀρχιερέων, προσφέρων ἐκάστῳ μπομπονιέραν. Ἐν συνεχείᾳ προσῆλθον πάντες οἱ τιμήσαντες τόν ἐψηφισμένον διά τῆς παρουσίας αὐτῶν εἰς τό Μήνυμα καί συνεχάρησαν αὐτόν, ἐν ᾧ οὗτος προσέφερεν ἐκάστῳ μπομπονιέραν.

Β' . ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ.

Τήν πρωΐαν τῆς Κυριακῆς, 4^{ης}/17^{ης} Μαρτίου 2013, ἔλαβε χώραν εἰς Θεῖαν Λειτουργίαν εἰς τό Καθολικόν τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως ἡ εἰς Ἀρχιεπίσκοπον Πέλλης χειροτονία τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Φιλουμένου. Τῆς Θείας Λειτουργίας ταύτης προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργοῦντων Αὐτῷ τῶν Ἱερωτάτων Μητροπολιτῶν Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, Βόστρων κ. Τιμοθέου, Φιλαδελφείας κ. Βενεδίκτου καί τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Γεράσων κ. Θεοφάνους, Τιβεριάδος κ. Ἀλεξίου, Ἀβήλων κ. Δωροθέου, Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Θαβωρίου κ. Μεθοδίου, Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου, Καττάρων κ. Μακαρίου καί Ἱεραπόλεως κ. Ἰσιδώρου, Ἀγιοταφитῶν Ἱερομονάχων καί διακόνων.

Μετά τήν ἀνάγνωσιν, κατά τό τέλος τοῦ Ὅρθρου τῶν δηλώσεων τοῦ ἐψηφισμένου κατά τήν ἐν τῷ Ἀρχιερατικῷ Τυπικῇ διάταξιν περί τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως αὐτοῦ, ἔλαβε χώραν, εὐθύς ἀμέσως μετά τήν ἐν τῇ Θεῖα Λειτουργίᾳ Πατριαρχικήν Φήμην, ἡ προσφώνησις τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου πρὸς τόν ἐψηφισμένον, ἔχουσα ὡς ἔπεται:

«Θεοφιλέστατε ἐψηφισμένε Ἀρχιεπίσκοπε Πέλλης

κ. Φιλούμενε,

Ὦντως ἀνεξιχνίαστοι αἱ βουλαί τοῦ Θεοῦ καί ἀνεξερεύνητα τά κρίματα Αὐτοῦ. Ἐν τῇ ἀπείρῳ καί πανσόφῳ Αὐτοῦ ἀγάπῃ ἐρρύσατο ἡμᾶς τούς ἀνθρώπους ἐκ τῆς φθορᾶς τοῦ θανάτου καί ἡλευθέρωσε ἡμᾶς ἐν τῷ ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καί Μαρίας τῆς Παρθένου Ἐνανθρωπήσαντι καί ἐπὶ τοῦ Ἁγίου Τόπου τούτου σαρκί Σταυρωθέντι καί τριημέρῳ ἐκ νεκρῶν Ἀναστάντι Μονογενεῖ Υἱῷ Αὐτοῦ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ.

Ἰδού, καί ἡμεῖς σήμερον, ἰστάμενοι ἐν τῷ Ἁγίῳ Τόπῳ τούτῳ, ὁ ὁποῖος κατέστη μάρτυς μαρτυρίου φρικτοῦ καί ἀπολυτρωτικοῦ, Σταυροῦ δηλονότι καί Ἀναστάσεως, καθιστάμεθα μάρτυρες ἄλλου μυστηρίου, τοῦ μυστηρίου τῆς προεκτάσεως τῆς ἡμέρας τῆς Πεντηκοστῆς ἐν τῇ Πατριαρχικῇ καί Πολυαρχιερατικῇ Λειτουργίᾳ ταύτῃ καί τῇ εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονίᾳ τῆς Ὑμετέρας Θεοφιλίας.

Διὰ τοῦ μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστιακῆς Συνάξεως ταύτης καί τῆς χειροτονίας οἰκοδομεῖται τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας καί οὕτως ὁ Χριστός παρατείνεται εἰς τούς αἰῶνας.

Τό κεκλημένον καί τιμώμενον πρόσωπον εἰς τό μυστήριον τοῦτο εἶναι ἡ ὑμετέρα Θεοφιλία. Εἰς αὐτήν ἐμπιστεύεται σήμερον τό Ἀρχιερατικόν ἀξίωμα ἡ Μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν, ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἁγίων Τόπων, ἐνεργοῦσα συμφώνως πρὸς τήν ρῆσιν τοῦ Ἀποστόλου τῶν ἐθνῶν Παύλου ὅτι: «οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος οὐδέ Ἕλλην, οὐκ ἔνι δοῦλος οὐδέ ἐλεύθερος, οὐκ ἔνι ἄρσεν καί θῆλυ· πάντες γάρ ὑμεῖς εἷς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Γαλ. 3, 28).

Ἡ περί Ἡμᾶς Ἁγία καί Ἱερά Σύνοδος διέκρινε καί ἐξετίμησε εἰς τό πρόσωπον τῆς ὑμετέρας Θεοφιλίας τό γεγονός ὅτι αὕτη, προερχομένη ἐκ τῆς πόλεως Φχές τοῦ

φιλάτου Χασιμιτικού Βασιλείου τῆς Ἰορδανίας, ἐγκατέλειπεν ἐγκόσμιον σταδιοδρομίαν καί ἐπέλεξε καί ἐσπούδασε τήν ἱεράν ἐπιστήμην τῆς θεολογίας εἰς τό Ἀριστοτέλειον Πανεπιστήμιον Θεσσαλονίκης, ἀκολούθως δέ ἐμόνασε εἰς τό ἀγιώνυμον Ὅρος τοῦ Ἄθω, εἰς τήν Ἱεράν Μονήν Γρηγορίου, ὑπό τήν πνευματικήν καθοδήγησιν τοῦ σεβαστοῦ Καθηγουμένου καί Ὀσιολογιωτάτου πατρός Γεωργίου Καψάνη, μετὰ ταῦτα δέ προσκληθεῖσα, ἐνετάχθη εἰς τήν Ἀγιοταφίτικὴν ἡμῶν Ἀδελφότητα καί ὑπηρέτησε ἐν ὑπακοῇ καί ἀφοσιώσει ἀδιακρίτως εἰς ὅσα διακονήματα ἀνετέθησαν αὐτῇ, προσφάτως δέ μάλιστα ὡς ἡγούμενος τῆς ἐν Μπιρζέτ Ἑλληνορθοδόξου – Rum Orthodox ἡμῶν Κοινότητος, εἰς τήν ὁποίαν ἀνέπτυξε ἀξιόλογον ὄντως ποιμαντικόν, κοινωνικόν καί ἐκπαιδευτικόν ἔργον.

Ἐκτιμῶσα ἡ περί Ἡμᾶς Ἀγία καί Ἱερά Σύνοδος τό ἥθος καί τά προσόντα αὐτῆς πέραν τῆς ἐκλογῆς εἰς τό Ἀρχιερατικόν ἀξίωμα, ἐνεπιστεύθη αὐτῇ καί τήν Ἐπισκοπικὴν Ἐπιτροπικὴν διαποίμανσιν τῶν Κοινοτήτων τοῦ Πατριαρχείου εἰς βόρειον Ἰορδανίαν μέ ἔδραν τήν ἱστορικὴν πόλιν Ἴρμπετ, ἐναποθέτουσα χρηστάς ἐλπίδας δι' ἔργον ἐν αὐταῖς πνευματικῆς οἰκοδομῆς, ἀναγεννήσεως καί ἀνανεώσεως.

Εὐχαριστῶν, ὁθεν, τόν Πανάγαθον Θεόν, ἐψηφισμένε Ἀρχιεπίσκοπε Πέλλης κ. Φιλούμενε, δι' ὅσα ἀγαθὰ πλουσίως ἐχάρισέ σοι, πρόσελθε εἰς τό Ἱερόν καί Ἅγιον Βῆμα καί ἐναπόθεσον ἐαυτόν εἰς τήν ἀνείκαστον εὐσπλαγχνίαν Αὐτοῦ καί παρακάλεσον Αὐτόν, ὅπως συγχωρήσῃ σοι πᾶσαν ἁμαρτίαν, καί διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τῆς Μετριότητος Ἡμῶν καί τῶν Ἱερωτάτων Ἀρχιερέων συλλειτουργῶν Ἡμῖν σκηνώσῃ ἐπὶ σέ τό Πανάγιον Πνεῦμα καί ἀναδείξῃ σε σκεῦος ἐκλογῆς, ἐκτελοῦν καί διακονοῦν τό θέλημα καί τάς ἐντολάς Αὐτοῦ εἰς τό ἀνατεθέν σοι Ἐπιτροπικῶς ποίμνιον καί εἰς πάντα ζητοῦντα πληροφορηθῆναι περὶ τῆς ἀμωμήτου Ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως, ἔχων πάντοτε εἰς τόν νοῦν καί τήν καρδίαν σου τούς λόγους τοῦ οὐρανοβάμονος Παύλου ὅτι: «δεῖ τόν ἐπίσκοπον ἀνέγκλητον εἶναι ὡς θεοῦ οἰκονόμον, μή αὐθάδη, μή ὀργίλον...ἀλλά φιλόξενον φιλάγαθον σώφρονα δίκαιον ὅσιον ἐγκρατῆ, ἀντεχόμενον τοῦ κατὰ τήν διδασχὴν πιστοῦ λόγου, ἵνα δυνατός ᾗ καί παρακαλεῖν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῇ ὑγιαινούσῃ καί τούς ἀντιλέγοντας ἐλέγχειν» (Τίτ. 1, 7-9).

Καί ἡ ἀντιφώνησις τοῦ ἐψηφισμένου ἔχουσα ὡς ἔπεται:

«Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

Σεβασμιώτατοι ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, Τίμια Μέλη τῆς Ἀγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου,

Ἐκλαμπρότατε κύριε Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος,

Ἐκλαμπρότατε κύριε Πρόξενε τῆς Κύπρου,

Σεβαστοί Πατέρες,

Ἀγαπητοί μου Χριστιανοί,

Ἐν πρώτοις δοξολογῶ τό ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ Ὃποῖος συνήγαγεν πάντας ἡμᾶς εἰς αὐτόν τοῦτον τόν Πανίερον Ναόν τῆς Ἀναστάσεως, τήν ἡμέραν ταύτην, τῆς εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονίας, ἐμοῦ τοῦ ἀναξίου, διὰ νά

ἀναδειχθῶ εἰς Ἀρχιεπίσκοπον Πέλλης.

Συνήλθομεν σήμερον, διά νά βιώσωμεν, μέ τήν χάριν τοῦ Θεοῦ, μίαν ἄλλην Πεντηκοστήν, ὡς ἐκείνην, κατά τήν ὁποίαν κατήλθεν τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἐπί τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους καί διά νά συμμετάσχωμεν εἰς τό μέγα Μυστήριον τῆς Ἱερωσύνης κατά τό ὁποῖον, ἡ Θεία Χάρις θά κατέλθῃ ἐπ' ἐμέ μέ τήν συνεργίαν τοῦ Παναγίου Πνεύματος καί διά τῆς ἐπιθέσεως τῶν τιμίων χειρῶν τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος καί τῶν ἁγίων Ἀρχιερέων καί θά μέ ἀναδείξῃ Ἀρχιερέα Μυστηρίων Θεοῦ.

Εἶναι ἀσύλληπτον μέ τόν νοῦν τό γεγονός τοῦτο, τό ὁποῖον τελεῖται δι' ἐμέ καί ἡ βαρυτάτη εὐθύνη του εἶναι πέραν τῶν φυσικῶν μου δυνάμεων, ὁμως ἀντλῶ θάρρος ἀπό τό ἀναστάσιμον τροπάριον, «ὅπου γάρ βούλεται Θεός, νικᾶται φύσεως τάξις». Κατ' αὐτήν τήν ἱεράν στιγμήν, ὁ Θεός, διά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰσέρχεται εἰς τόν ἄνθρωπον, θεραπεύει τά ἀσθενῆ καί ἀναπληρώνει τά ἐλλείποντά του, κατά τόν ἴδιον τρόπον κατά τόν ὁποῖον ἀνέδειξεν τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους ἀπό ἀγραμμάτους ἀλιεῖς, εἰς ἀλιεῖς ἀνθρώπων, διά νά δείξῃ τήν δύναμιν τῆς Θείας Του Χάριτος καί νά τοὺς ἐτοιμάσῃ διά τό ἔργον τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Ἀπό μικρᾶς ἡλικίας αἰσθανόμουν ἀγάπην καί θαυμασμόν διά τήν Ἐκκλησίαν καί τά τελούμενα εἰς Αὐτήν, ἀλλά ὅταν ἐνηλικιώθην καί ἐνεβάθυνα εἰς τά θέματα τῆς πίστεως, ἀντελήφθην ὅτι δέν μπορεῖ νά ὑπάρξῃ Χριστιανός μακριά ἀπό τόν Θεόν καί τήν Ἐκκλησίαν. Μέ ὅλην τήν δύναμιν τῆς ψυχῆς μου ἀνεζήτουν τρόπον νά ἐργασθῶ εἰς τόν ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου. Αὐτή ἡ πίστις μέ ὤθησε πρὸς τήν ιδέαν τοῦ μοναχισμοῦ. Ἀπό τότε προσπαθοῦσα νά ζῶ, ὡς μοναχός μέσα εἰς τόν κόσμον. Ὁ πόθος μου νά σπουδάσω θεολογίαν, ἦτο, διά νά ἐμβαθύνω περισσότερο εἰς τό νόημα τοῦ μοναχικοῦ πολιτεύματος. Τήν πραγματοποιήσιν τῆς ἐπιθυμίας μου αὐτῆς ἀνέμενον δεκαπέντε ὁλόκληρα χρόνια, κατά τήν διάρκειαν τῶν ὁποίων ἀντιμετώπισα πολλές καί ποικίλας δυσκολίας καί πολλές θύρας τὰς ὁποίας ἐκρυσά τας εὖρον κλειστάς, ὡς γνωρίζει ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης, ἀλλά ἐπέμενα, διότι μόνον εἰς τόν μοναχισμόν, ἐβλεπα τήν ὁλοκλήρωσιν τοῦ πνευματικοῦ μου ἀγῶνος, ἐνισχυόμενος ἀπό τά λόγια τοῦ Κυρίου λέγοντος «διά τῆς ὑπομονῆς ὑμῶν κτήσασθε τὰς ψυχὰς ὑμῶν». Ὁ Κύριος πράγματι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τήν ὑπομονήν μου, μέ ἐλέησε καί μέ ἡξίωσεν τοῦ ἀγγελικοῦ σχήματος εἰς τήν Ἱεράν Μονήν Γρηγορίου, Ἁγίου Ὁρους, γεγονός, τό ὁποῖον ἀπετέλεσεν σταθμόν ζωῆς. Ὅταν ἐκάρην ἐκεῖ μοναχός, δέν εἶχα σκεφθῇ ὅτι ὁ Θεός θά μέ ἡξίωνε νά εἰσέλθω εἰς τήν Ἱερωσύνην καί νά γίνω λειτουργός τῶν μυστηρίων Θεοῦ, εἰς τήν Ἀγιωτάτην Μητέρα τῶν Ἐκκλησιῶν, τήν Μητέρα μου Ἐκκλησίαν τῶν Ἱεροσολύμων.

Καί ἰδού σήμερον, καταξιοῦμαι νά ἀνέρχωμαι τήν βαθμίδα τῆς Ἀρχιερωσύνης. Θαυμαστά καί ἐξαίσια ζῶ, πράγματι, «ὅτι ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα ὁ Δυνατός καί ἅγιον τό ὄνομα Αὐτοῦ». Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέγει εἰς τήν πρὸς Τιμόθεον ἐπιστολήν του, «ὅστις ἐπισκοπῆς ὀρέγεται, καλοῦ ἔργου ἐπιθυμεῖ». Ὅντως Μακαριώτατε, ἡ Ἀρχιερωσύνη εἶναι ἡ ἀνωτέρα βαθμὶς τῆς Ἱερωσύνης, ἐφ' ὅσον ὁ Ἐπίσκοπος καλεῖται νά ἀκολουθήσῃ τόν Κύριον καί Διδάσκαλον ἡμῶν, τόν Ἰησοῦ Χριστόν, τόν Μέγαν Ἀρχιερέα καί νά ἐπιτελέσῃ ἔργον εὐαγγελιστοῦ. Διά τοῦτο ἡ πίστις τῆς Ἐκκλησίας μας τονίζει ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος εἶναι εἰς τῦπον καί τόπον Χριστοῦ. Τό μέγα ἀξίωμα τοῦτο, δέν εἶναι πρὸς καύχησιν τοῦ ἰδίου καί ἀνύψωσιν μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν του, ἀλλά εἶναι εὐλογία Θεοῦ, τήν ὁποίαν λαμβάνει διά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διά νά ἀγιάζῃ τοὺς πιστούς. Εἶναι πολύτιμος παρακαταθήκη, τήν ὁποίαν πρέπει νά τηρῇ ἀκεραίαν ἐνώπιον Θεοῦ, μέ γνώμονα τήν ἀγάπην πρὸς

πάντας, τήν συγχώρησιν, τήν εἰρήνην, διὰ νά ἐδραιοῦται τό κήρυγμα τῆς Πίστεως. Ὁ Ἐπίσκοπος πρέπει νά εἶναι βοηθός τῶν ἀδυνάτων, συμπαραστάτης τῶν πονεμένων καί τῶν ἀδικουμένων, ἱατρός τῶν ψυχικῶς πληγωμένων καί ἀσθενῶν καί ταῦτα πάντα νά ἐπιτελῇ μετά ταπεινώσεως καί μακροθυμίας, ἐφ' ὅσον ὁ Κύριος εἶπε «μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πρᾶός εἰμι καί ταπεινός τῇ καρδίᾳ». Ἀντιλαμβάνομαι σοβαρῶς ὅτι, ἐνώπιον ὑμῶν Μακαριώτατε, φέρω βαρεῖαν εὐθύνην ἐπὶ τῶν ὤμων μου, νά καθοδηγήσω τά λογικά πρόβατα εἰς τόν λιμένα τῆς σωτηρίας μέ τήν ἰδικήν Σας εὐλογίαν καί πνευματικήν καθοδήγησιν. Γνωρίζω ὅτι ὁ δρόμος τῆς ἀποστολῆς αὐτῆς εἶναι δύσβατος καί πλήρης ἀκανθῶν καί ἐδῶ ἐφαρμόζεται τό παράδοξον, ὅτι ὁ μοναχός καί μάλιστα ὁ Ἀρχιερεὺς, δέν ζῇ διὰ τόν ἑαυτόν του, ἀλλά διὰ τόν πλησίον καί τόν κόσμον ὁλόκληρον καί πρέπει νά θέτῃ τήν ψυχὴν του ὑπὲρ τῶν προβάτων, ὅτι δηλαδή ἔκανε ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ἡμῶν, ὁ ὁποῖος μᾶς ἐδίδασκε νά ἀναζητῶμεν τά πρόβατα τά ἀπολωλότα. Ὁ Ἐπίσκοπος ὑποχρεοῦται νά εἶναι στοργικός καί ἐπιεικὴς πρὸς πάντας, ὡς ὁ πατὴρ τοῦ ἀσώτου. Ὅμως συναισθάνομαι ὅτι πάντα ταῦτα εἶναι ὑπὲρ τὰς δυνάμεις μου, ἀλλὰ ἔχω ἐμπιστοσύνην ὅτι δέν πράττω τι μέ τήν ἰδικήν μου δύναμιν ἀλλά, ὡς ἔλεγεν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, πάντα ποιῶ ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντί με Χριστῷ, (Α' Κορ. 3:6), ἐγὼ φυτεύω καί ὁ θεός αὐξάνει, ἀφήνω τό βάρος μου εἰς τόν Χριστόν, «ὁ γάρ ζυγός μου χρηστός καί τό φορτίον μου ἐλαφρόν ἐστίν» καί ἐλπίζω εἰς τήν βοήθειάν του. Ὁ Χριστός εἶναι τό σύμβολον, ἡ δύναμις καί ἡ ἐλπίδα μου.

Ἡ Ἀρχιερωσύνη ἄλλωστε δέν εἶναι τίτλος τιμῆς, ἀλλὰ εἰς αὐτὴν ἐμπερικλείεται ὁλόκληρος ἡ Ἐκκλησία, ὅπως λέγει ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος, «ὅπου ὁ Ἐπίσκοπος ἐκεῖ καί ἡ καθολικὴ Ἐκκλησία». Ἡ Ἐκκλησία ἐπομένως, εἶναι ἡ συναγωγή τῶν πιστῶν, τό Σκάφος, εἰς τό ὁποῖον καταφεύγουν ὅλοι οἱ πιστοί, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἀπεργάζονται τήν σωτηρίαν των καί εἶναι βέβαιοι ὅτι ἀκολουθοῦντες τά προστάγματά της, διὰ τῶν ἱερῶν Μυστηρίων της, θά ὁδηγηθοῦν ἀπὸ τήν δουλείαν τῆς ἁμαρτίας εἰς τήν ἐν Χριστῷ ἐλευθερίαν καί θά καταλήξουν εἰς τόν λιμένα τῆς σωτηρίας. Ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι τά κτίσματα καί οἱ λίθοι, ἀλλὰ οἱ ζῶντες λίθοι, οἱ πιστοί, διὰ τούς ὁποίους ὁ Χριστός ἐνηνθρώπησε καί ἐσταυρώθη. Ὅποτε, ὁ Ἐπίσκοπος θά δώσῃ λόγον ἐνώπιον θεοῦ τήν ἡμέραν τῆς κρίσεως πρῶτον διὰ τό ποίμνιόν του, τί ἔπραξεν δι' αὐτό καί κατόπιν θά δώσῃ λόγον διὰ τά ἴδια πλημμελήματα. Δι' αὐτό, αἰσθανόμενος τήν βαρυτάτην εὐθύνην ἐνώπιον τῆς Ἐκκλησίας καί Ὑμῶν, Μακαριώτατε, ἐξαιτοῦμαι τήν προσευχήν Σας δι' ἐμέ, νά ἔχω φόβον θεοῦ, «θεοῦ δύναμιν καί θεοῦ σοφίαν», διὰ νά ἀκούσω κατὰ τήν ἡμέραν τῆς κρίσεως, «εὖ δοῦλε ἀγαθέ, ἐπὶ ὀλίγα ἥς πιστός, ἐπὶ πολλῶν σε καταστήσω». Τοῦτο ζητῶ, διότι πιστεύω ὅτι ἡ προσευχή ἔχει μεγάλη δύναμιν καί ὅπως ἡ φωτιά λιώνει τό σίδηρον, ὁμοίως καί ἡ προσευχή μαλακώνει τήν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου καί φέρει αὐτόν ἐγγύτερον πρὸς τόν θεόν καί πλησίον τοῦ ἀδελφοῦ του.

Διὰ τοῦτο, Μακαριώτατε καί ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τήν ἐμπιστοσύνην καί ἀγάπην, τήν ὁποίαν μοῦ ἐδείξατε, ἀπὸ τήν στιγμήν τῆς ἀφίξεώς μου ἀπὸ τό Ἅγιον Ὄρος, ὅταν μέ ἐκαλέσατε νά εἰσέλθω εἰς τὰς τάξεις τῆς Ἀγιοταφίτικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος. Ὑμεῖς, Μακαριώτατε, ὅλως ἰδιαιτέρως, μέ περιβάλατε μέ πατρικὴν ἀγάπην, μέ ἐστηρίξατε παντοιοτρόπως, μέ ἐκαθοδηγήσατε εἰς πολλάς περιπτώσεις καί μέ ἐτιμήσατε μέ τόν διορισμόν τοῦ εἰσηγητοῦ, μέ τήν ἀπόφασίν Σας νά χειροτονηθῶ Διάκονος καί Πρεσβύτερος, μέ ἐδιωρίσατε μέλος τῆς ἀγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου καί σήμερον, ἡ Πατρικὴ σας ἀγάπη καί Πατριαρχικὴ εὐνοια, μέ ἀναβιβάζει εἰς τόν ὑπέρτατον βαθμόν τῆς Ἱερωσύνης καί μέ καθιστᾷ Ἀρχιεπίσκοπον Πέλλης.

Ἡ γλῶσσά μου ἀδυνατεῖ νά ἐκφράσῃ τήν εὐγνωμοσύνην καί τās εὐχαριστίας μου καί νά περιγράψῃ τὰ αἰσθήματά μου πρὸς Ὑμᾶς καί τήν Ἀδελφότητα καί ἐφ' ὅσον τὰ λόγια δέν μποροῦν νά περιγράψουν αὐτό, τό ὁποῖον αἰσθάνομαι, ὑπόσχομαι ὅτι θά τό ἐκφράσουν τὰ ἔργα μου. Σᾶς διαβεβαιῶ ὅτι θά παραμείνω ὑπάκουος καί ταπεινός, ὅπως μέ ἐγνωρίσατε Ὑμεῖς καί οἱ πατέρες, ζηλωτής τῶν παραδόσεων καί ὑπερασπιστής τῶν προνομίων καί τῶν δικαιωμάτων τῆς Ἀδελφότητος εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους. Ἐπιτρέψατέ μου νά ἐκφράσω τόν σεβασμόν μου καί τās εὐχαριστίας μου πρὸς ὅσους παρόντας καί ἀπόντας μέ ἐστήριξαν, διὰ νά φθάσω εἰς αὐτήν τήν ἡμέραν, νά εὐχαριστήσω τοὺς γονεῖς καί τὰ ἀδέλφια μου, τοὺς συγγενεῖς καί τὰ ἀγαπητά μου πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἐδέχθησαν τήν ἀπόφασίν μου καί μέ ἐστήριξαν καί μέ ἔμαθαν νά σέβωμαι τās ἀξίας τῆς ζωῆς καί κάθε ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος εἶναι πλασμένος κατ' εἰκόνα καί ὁμοίωσιν Θεοῦ.

Ἰδιαιτέρας εὐχαριστίας καί τόν βαθύτατον σεβασμόν μου ὀφείλω πρὸς τόν στοργικόν Γέροντα Ἀρχιμανδρίτην π. Γεώργιον Καψάνην, Καθηγούμενον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γρηγορίου, Ἀγίου Ὁρους, ὁ ὁποῖος μέ ἀγκάλιασε ἀπὸ τήν πρώτην στιγμήν μέ ἀγάπην, μέ ἐστήριξε καί μέ ἐβοήθησε εἰς τās δυσκόλους στιγμὰς καί μέ ἔκλειρε Μοναχόν, μέ τό ὄνομα τοῦ Ἀγιοταφίτου Ἱερομάρτυρος Ἀγίου Φιλουμένου, τās πρεσβείας τοῦ ὁποίου καί ἐπικαλοῦμαι τήν στιγμήν ταύτην. Εὐχαριστῶ ὅσους συνετέλεσαν, ὥστε νά σπουδάσω τήν ἱεράν ἐπιστήμην τῆς Θεολογίας καί ὅσους κατ' ἐκεῖνον τόν καιρόν μέ περιέβαλον μέ τήν ἀγάπην των, ἡ ὁποία ἐλειτουργήσεν ὡς λύχνος εἰς τό σκότος τῶν δυσκολιῶν μου. Εὐχαριστῶ τοὺς ἐνορίτας τοῦ Μπίρ Ζέϊτ, μετὰ τῶν ὁποίων συνεδέθην πνευματικῶς καί οἱ ὁποῖοι παρίστανται εἰς τήν ἱεράν ταύτην στιγμήν τῆς ζωῆς μου, ὡς ἐπίσης εὐχαριστῶ καί πάντας ὅσοι μέ ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας των τήν ἡμέραν ταύτην καί παρακαλῶ, ὅπως προσεύχωνται, ἵνα ὁ Κύριος, μέ στηρίξῃ καί μέ καθοδηγῇ πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς ποιμαντικῆς μου ἀποστολῆς.

Καί νῦν Μακαριώτατε, Πάτερ καί Δέσποτα, προσέρχομαι μετὰ βαθυτάτης συγκινήσεως, εὐλαβείας καί φόβου Θεοῦ, κλίνω γόνυ ψυχῆς καί σώματος πρό τοῦ ἱεροῦ Θυσιαστηρίου, ἀναμένων τήν διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν τιμίων Ὑμῶν χειρῶν καί τῶν ἄλλων Ἀρχιερέων, κάθοδον τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, ἵνα μέ καταστήσῃ ἄξιον Ἀρχιερέα, τίμιον Οἰκονόμον τῶν Μυστηρίων Θεοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ. Ἀμήν».

Μετά τήν ἐκφώνησιν τῶν προσφωνήσεων ὁ ἐψηφισμένος προσηνέχθη ὑπὸ δύο Ἀρχιμανδριτῶν καί παρεδόθη εἰς δύο Ἀρχιερεῖς, οἱ ὁποῖοι διὰ τοῦ «κέλευσον, κελεύσατε...» προσήνεγκον αὐτόν τῷ Μακαριωτάτῳ καί περιήγαγον αὐτόν τρίς περίξ τῆς Ἀγίας Τραπέζης ψάλλοντες τὰ τροπάρια: «Ἅγιοι Μάρτυρες..., Ἡσαΐα, χόρευε..., Δόξα Σοι, Χριστέ ὁ Θεός».

Μετά ταῦτα, ὁ ἐψηφισμένος ἔκλινε τὰ γόνατα πρό τῆς Ἀγίας Τραπέζης καί ἐπέθεσεν τās δύο χεῖρας ἐπ' αὐτῆς καί ὁ Μακαριώτατος ἀνεφώνησε «ψήφω καί δοκιμασίᾳ τῶν Πανιερωτάτων Ἀρχιερέων καί Ὀσιολογιωτάτων Ἀρχιμανδριτῶν, ἡ Θεία Χάρις ἡ πάντα τὰ ἀσθενῆ θεραπεύουσα καί τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦσα, προχειρίζεται...».

Ἐν συνεχείᾳ ὁ Μακαριώτατος ἀνέγνωσε τās εὐχὰς τῆς χειροτονίας τοῦ Ἀρχιερέως, ἐν ᾧ ἐψάλλετο τό «Κύριε ἐλέησον» χαμηλοφώνως ἐκ τοῦ Ἀρχιερατικοῦ. Τῶν εὐχῶν ἀναγνωσθεισῶν, ὁ Μακαριώτατος ἤρξατο ἀναφωνεῖν τό «ἄξιος» εἰς ἕκαστον τῶν ἀρχιερατικῶν ἀμφίων τῶν ἐπιδιδομένων αὐτῷ, τοῦ ἐκκλησιάσματος ἐπευφημοῦντος

«ἄξιος, ἄξιος». Μετά τὰ ἐκφωνηθέντα τοῦ «ἄξιος», ὁ Μακαριώτατος ἐπαρουσίασεν αὐτόν ἀπό τῆς Ἱεραίας Πύλης λέγων: «αὕτη ἡ ἀλλοίωσις τῆς δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου...».

Τῆς χειροτονίας τελεσθείσης, ἐσυνεχίσθη κατὰ τὴν τάξιν ἡ Θεία Λειτουργία, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου καί προηγούμενου, τιμῆς ἕνεκεν, τοῦ χειροτονηθέντος τῶν ἄλλων Ἀρχιερέων.

Πρὸ τῆς ἀπολύσεως τῆς Θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐπέδωσε τῷ χειροτονηθέντι τὴν ἀρχιερατικὴν ράβδον λέγων «Λάβε τὴν ράβδον ταύτην...».

Ἄμα τῇ ἀπολύσει, ὁ χειροτονηθεὶς Ἀρχιεπίσκοπος Πέλλης διένειμε τὸ ἀντίδωρον εἰς τοὺς πιστοὺς, οἱ ὅποιοι ἠσπάζοντο τὴν χεῖρα αὐτοῦ καί συνεχάρησαν αὐτόν.

Τῶν κωδῶνων κρουομένων, ἐν συνεχείᾳ, ἡ Πατριαρχικὴ Συνοδεία ἀνῆλθεν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα. Ἐνταῦθα ὁ χειροτονηθεὶς προσεφώνησε τὸν Μακαριώτατον διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως αὐτοῦ:

«Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα,

Σεβασμιώτατοι ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, Τίμια Μέλη τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου,

Ἐκλαμπρότατε κύριε Γενικὴ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος,

Ἐκλαμπρότατε κύριε Πρόξενε τῆς Κύπρου,

Σεβαστοὶ Πατέρες,

Ἀγαπητοὶ μου χριστιανοί,

Ὑπὸ τὸ πλῆθος τῶν θαυμασίων τελεσθέντων καὶ εὐλογημένων βιωμάτων τῆς σημερινῆς χειροτονίας μου, ἡ ψυχὴ μου πλημμυρισμένη ἀπὸ εὐγνωμοσύνης εἰς τὸν ἐν Τριάδι προσκυνούμενον Θεόν, ἀναφωνεῖ «Ἄισω τῷ Κυρίῳ τῷ εὐεργετήσαντί με καὶ ψαλῷ τῷ ὀνόματι Κυρίου τοῦ Ὑψίστου», (Ψαλμ.12,6), ὅτι «ἐπλεόνασας ἐπ' ἐμέ τὴν μεγαλυσύνην σου», (Ψαλμ.70,21).

Εἰς τὸν Πανίερον Ναόν τῆς Ἀναστάσεως ἐδέχθην πρὸ ὀλίγου διὰ τῶν τιμίων χειρῶν τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος τὸ μέγα τῆς Ἀρχιερωσύνης Μυστήριον! Ἀναλογίζομαι καὶ πάλιν ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος δέν εἶναι μόνον ἱερατικός βαθμός, ἀλλὰ δύναμις τῆς Ἐκκλησίας, κυβερνήτης τοῦ σκάφους αὐτῆς, καθοδηγητῆς τοῦ ποιμνίου. Μετά τῶν εὐχῶν τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος καὶ τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, πορεύομαι εἰς τὴν βόρειον Ἰορδανίαν, διὰ νὰ σπεύρω τὸν Λόγον τῆς ἀληθείας καὶ τῆς συγχωρήσεως, νὰ μεταφέρω τὸ μήνυμα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐν Χριστῷ εἰρήνης πρὸς τοὺς ἐκεῖ πιστοὺς χριστιανούς τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, εἰς τρανὴν ἀπόδειξιν τοῦ ἰδιαίτερου ἐνδιαφέροντος Ὑμῶν ὑπὲρ τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, ὁ ὅποιος πρέπει νὰ ἔχη ἐστραμμένην καρδίαν καὶ πνεῦμα πρὸς τὸν πατέρα καὶ Πατριάρχην του. Ἐπικαλοῦμαι, λοιπόν, τὰς προσευχὰς καὶ τὴν συμπαραστάσιν Ὑμῶν, προκειμένου ἵνα ἐπιτύχω εἰς τὴν ἀποστολήν μου αὐτήν.

Εὐγνωμόνως εὐχαριστῶ τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα διὰ τὴν ἀγάπην αὐτῆς, τοὺς ἀδελφούς ἁγίους Ἀρχιερεῖς καὶ τὰ μέλη τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, τοὺς συνελθόντας, ἵνα συμπροσευχηθῶσι κατὰ τὴν ἱεράν ταύτην ἡμέραν τῆς ζωῆς μου,

τούς δι' εὐλόγους αἰτίας ἀπόντας πατέρας καί φίλους, τόν ἐκλαμπρότατον Γενικόν Πρόξενον τῆς Ἑλλάδος, τόν Πρόξενον τῆς Κύπρου καί διά μίαν εἰσέτι φοράν διαβεβαιῶ τήν Ὑμετέραν Μακαριότητα διά τήν ἀφοσίωσίν μου εἰς αὐτήν, τήν τελείαν ὑπακοήν μου εἰς τάς ἐντολάς τῆς Ἐκκλησίας διά τό καλόν τοῦ ποιμνίου καί ὑπόσχομαι νά εἶμαι σύνδεσμος τοῦ ποιμνίου μετά τῆς Πνευματικῆς Ἀρχῆς τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας, διά τήν κατά Χριστόν πρόοδον ἡμῶν.

Εἰς ὑγίειαν τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος καί πάντων ὑμῶν».

Ἐν τέλει προσηνέχθη τό κέρασμα καί ὁ Μακαριώτατος καί οἱ Ἀρχιερεῖς συνεχάρησαν τῷ χειροτονηθέντι , ὡς καί πάντες οἱ τιμήσαντες αὐτόν ἀσπαζόμενοι τήν χειῖραν αὐτοῦ.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

<http://youtu.be/4m167mSLI9s>

http://youtu.be/ueY_QL-i4JA

ngg_shortcode_0_placeholder